

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi október hó 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az aljas indokból elkövetett könnyű testi sértés büntette miatt **I.r. vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a **Békés Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság** 2007. évi február hó 14. napján kihirdetett **2.Bf.379/2006/29.** számú végzését

m e g v á l t o z t a t j a

akként, hogy **II. r. és III. r.** vádlottakkal szemben **társtettségben elkövetett könnyű testi sértés vétsége** miatti büntetőeljárást tekinti megszüntetettnek.

Egyebekben a másodfokú bíróság végzését **h e l y b e n h a g y j a .**

A harmadfokú eljárásban felmerült összesen 18.000.- (Tizennyolcezer) Ft az állam terhén marad.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság II.r. és III.r. vádlottat társtettesként, aljas indokból elkövetett könnyű testi sértés büntette miatt egyezően 10 hó börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen II. és III.r. vádlottak és védőik egyezően felmentés végett jelentettek be fellebbezést.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a II. és III.r. vádlottakra vonatkozó részét hatályon kívül helyezte, és a társtettesként, aljas indokból elkövetett könnyű testi sértés büntette miatt indított büntetőeljárást megszüntette.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Békés Megyei Főügyészség jelentett be fellebbezést az eljárás megszüntetése miatt, a másodfokú végzés megváltoztatása, a

II.-III.r. vádlottak bűnösségének a vád szerinti bűncselekményben való megállapítása és büntetés kiszabása érdekében. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérően tévesen értelmezte a vádat, illetve a vádhoz kötöttséget, és ennél fogva helytelen jogi következtést vont le a megállapított tényekből.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség zömmel osztotta a másodfokú ügyész álláspontját, de a fellebbezést azzal a kiegészítéssel tartotta fenn, hogy a többszörös visszaeső vádlottakkal szemben börtön és közügyektől eltiltás kiszabására, valamint a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárásukra tett indítványt. Észrevételezte továbbá, hogy a másodfokú bíróság a nyilvános ülésről nem értesítette a sértett képviselőjét, ám ennek csak megállapítását indítványozta. Álláspontja szerint a vádirat és az ügyész perbeszéde egyaránt tartalmazta az aljas indok megállapíthatóságát megalapozó körülményeket, így nem kétséges, hogy az érintett vádlottak is e bűncselekményben bűnösök, és az ügyész ezen bűncselekmény miatt emelt vádat.

A fellebbezést a harmadfokú bíróság alaptalannak ítélte.

Eljárási szabálysértés valósult meg azzal, hogy a másodfokú bíróság nem értesítette a nyilvános ülésről a sértett képviselőjét (Be. 362.§. /1/ bek. és 364.§. /2/ bek.), ez azonban az ügy érdemét nem érintette, így azt csak jelezte a harmadfokú bíróság.

A másodfokú bíróság mindenben törvényesen járt el, amikor úgy ítélte, hogy az elsőfokú bíróság megállapított tényből további, a büntető felelősség elbírálása szempontjából kiemelkedően jelentős tényekre vonatkozóan helytelen következtetést vont le, amikor arra az álláspontra jutott, hogy a II. és III.r. vádlottak tudattartalma kiterjedt arra, hogy az I.r. vádlott azért bántalmazta a sértettet, mert azt feltételezte, hogy besúgó. Nem vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy ezt a vád nem tartalmazza, így az nem képezi a vád tárgyát.

A másodfokú bíróságnak ez a jogi álláspontja nem sérti a bizonyítékok első fokú értékelésének kizárólagosságára vonatkozó elvet és a felülbírálat terjedelmére

Bhar.II.176/2007/24.

vonatkozó eljárásjogi előírásokat sem, mert az meghatározóan a *vádelv* helyes értelmezésén alapult.

Az alapul vehető tények ugyanis valóban nem hagynak kétséget afelől, hogy az aljas indok ténybeli alapja - azaz, hogy a II.-III.r. vádlottak tudták volna, hogy miért is bántalmazza társuk a sértettet - nem volt vád tárgyává téve. A vádirat és ezzel egyezően az első fokú ítélet tényállása csupán azt tartalmazza, hogy **I.r. vádlott** vádlott „úgy gondolta”, hogy a sértett besúgó és ezért bántalmazta, Arra azonban még csak utalás sincs a vádiratban, hogy ezt az elgondolását a bántalmazást megelőzően, vagy annak során megosztotta volna vádlott-társaival, vagy nekik ezt bármire visszavezethetően tudniuk kellett volna.

Ami az ügyész perbeszédét illeti, a tárgyalási jegyzőkönyv megnyugtató és egyértelmű adattal szolgált arra, hogy nem került sor a vádirati tényállás módosítására. Márpedig ennek hiányában a vádirattól eltérően tényeket értékelni, úgy, mintha azok vád tárgyává lennének téve, nem lehet. Ez ugyanis a vádelv alapvető sérelmével járna, s mint ilyen tilalmazott (Be.2.§./2/-/4/ bek.-i).

A harmadfokú bíróság tehát mindenben osztotta a másodfokú álláspontot, hogy nem képezte a vád tárgyát, hogy a II. és III.r. vádlottak azért kapcsolódtak bele a sértett bántalmazásába, mert tudták, vagy legalábbis alappal feltételezhették, hogy a sértett ún. "vamzer". Márpedig az aljas indokból elkövetett könnyű testi sértés büntette minősítésbeli megalapozó körülményének, az aljas indok megállapíthatóságának szempontjából ennek kiemelkedő jelentősége van.

Mivel ez a tény nem volt a vád tárgyává téve, ilyen megállapítást ennél fogva az első fokú ítélet sem tartalmazhatott és nem is tartalmaz, így a bűncselekmény a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő és büntetendő könnyű testi sértés vétségeként minősül, amely azonban a Btk. 170. § (7) bekezdése szerint kizárólag magánindítványra üldözendő, ami hiányzik és nem is pótolható. Így, az e körben kifejtett másodfokú álláspontot mindenben osztotta a harmadfokú bíróság, mert magánindítványt a sértett egyik elkövetővel szemben sem terjesztett elő. Ez abszolút büntethetőségi akadály, ami szükségképpen az eljárás megszüntetéséhez vezet.

Ami a fellebbviteli főügyészségnek azt az álláspontját illeti, hogy már önmagában megvalósult a minősített könnyű testi sértés büntette azáltal, hogy III.r. vádlott a sértettet azért bántalmazta, mert az segítséget akart kérni a felügyelettől ugyancsak nem foghatott helyt. Azért nem, mert a vádirat időrendben az eseményeket úgy rögzítette, hogy a sértett ki akart csengetni a felügyeletnek, amit a III.r. vádlott meg akart akadályozni, de az nem sikerült, majd ezután, *sikertelensége feletti indulatában* ütötte meg a sértettet. Ez a tényállás pedig így ugyancsak nem alkalmas a minősített alakzatú bűncselekmény megállapítására.

Következésképpen a harmadfokú bíróság mindenben azonosult a másodfokú bíróság álláspontjával és nem osztotta az ügyészi fellebbezésben, illetve a főügyészi átiratban foglaltakat, de a másodfokú bíróság végzését a Be. 398. §. /1/ bek. alapján

megváltoztatta, mert a másodfokú bíróság nem a helyes minősítésű bűncselekmény tekintetében szüntette meg az eljárást (I. Bírósági Határozatok 1996. évf. 351. sz. jogeset II. pontja), ami az anyagi jog sérelmét jelenti. Egyebekben azonban - mivel az ügyész fellebbezése nem vezetett eredményre - azt a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A bűnügyi költségről történt rendelkezés a Be. 398. §. /3/ bek.-én és a Be. 339. §. /1/ bekezdésén alapszik.

Szeged, 2007. évi október hó 25. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.	Dr. Katona Tibor s.k.	Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bhar.II.176/2007/24. számú és a Békés Megyei Bíróság 2.Bf.379/2006/29. számú végzésének a jelen végzéssel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2007. évi október hó 25. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.
a tanács elnöke